

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 17CoE/239/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815204513
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Nad'
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7815204513.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v exekučnej veci oprávneného: PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 45 869 464, právne zast.: JUDr. Veronika Kubriková, advokátka, so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, korešpondenčná adresa: Vajnorská 100/A, Bratislava, proti povinnému: A. H., W.: XX.XX.XXXX, F. Q. XXX, H., o vymoženie 409,13 Eur s prísl., v konaní o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava č. k. 5Er/413/2015-20 zo dňa 11.11.2015, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie súdu prvého stupňa.

Účastníkom n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdnej exekútorky Mgr. Jany Virličovej, Exekútorický úrad so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáhal voči povinnému vymoženiu svojej pohľadávky s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., sp. zn. PV-B/0112/0052 zo dňa 30.04.2014 s právoplatnosťou dňa 28.08.2014 a vykonateľnosťou dňa 21.09.2014.

Súd mal za preukázané, že povinný a právny predchodca oprávneného uzavreli dňa 24.04.2007 Zmluvu o úvere, na základe ktorej bol povinnému poskytnutý úver vo výške 995,82 Eur, ktorý sa povinný zaviazal splatiť v dohodnutých mesačných splátkach vo výške 35,92 Eur. Súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky, ktoré v článku 11 upravujú rozhodcovskú doložku.

Následne súd prvého stupňa citoval ust. § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), ust. § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), ust. § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 1 a 4, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a predmetnú Zmluvu o úvere uzavretú medzi predchodcom oprávneného a povinným posúdil z hľadiska jej obsahu ako zmluvu spotrebiteľskú. Právny predchodca oprávneného bol bankou a mal v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, teda pri poskytovaní úveru postupoval v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Povinný vystupuje v zmluve ako fyzická osoba, nepodnikateľ, ktorý nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti.

Súd prvého stupňa následne preskúmal vyššie uvedenú rozhodcovskú doložku, či nie je neprijateľnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovská doložka tvorí súčasť všeobecných obchodných podmienok dodávateľa - právneho predchodcu oprávneného, nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardnej zmluvy

a neumožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie majetkového sporu vzniknutého z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou všeobecným súdom. Rozhodcovská doložka navyše splyva s ostatnými štandardnými podmienkami. Povinný - spotrebiteľ mal možnosť len odmietnuť zmluvu o úvere, alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam určeným oprávneným - dodávateľom. Súd prvého stupňa má teda za to, že predmetná rozhodcovská doložka núti spotrebiteľa uplatňovať, či brániť svoje práva výhradne pred rozhodcovským súdom.

Predmetná rozhodcovská doložka tak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemohol ovplyvniť jej obsah, čím napĺňa znaky neprijateľnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je v súlade s ust. 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná. Exekučný titul vydaný na základe takejto doložky nemá legitimitu a je materiálne nevykonateľný. Súd prvého stupňa preto zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia.

V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu oprávnený odvolanie z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a), d), e), f) a ust. § 221 ods. 1 písm. d), f), h) O.s.p.. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a uviedol, že v zmysle tohto ustanovenia je exekučný súd oprávnený skúmať a vykonať ako dôkaz jedine žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Nemá však oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere obsahujúcu rozhodcovskú doložku, nakoľko tým prekračuje zákonné limity pre skúmanie podmienok pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd pri skúmaní rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu nie je vecne príslušný vo veci konať ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale len ako exekučný súd. Zastával názor, že je v rozpore so zákonnou úpravou, aby bol súd v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku oprávnený preskúmať rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska súladu so všeobecne záväznými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 159/2009. Uviedol, že skúmanie listinných dôkazov v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu je arbitrárnym a svojvoľným postupom súdu, ktorý je v rozpore s ust. § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní. Poukázal na ust. § 159 Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa ust. § 37 Zákona o rozhodcovskom konaní má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, z čoho vyplýva, že predstavuje prekážku pre opätovné prejednanie veci. Právny predchodca oprávneného uzatvoril s povinným platnú rozhodcovskú doložku. Bol toho názoru, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, skúmať rozhodcovské konanie, ani zmluvu, na základe ktorej bol tento vydaný, keďže doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 je záväzný pre účastníkov aj pre všetky orgány, čím tvorí prekážku "res iudicata". Zdôraznil, že uvedeným konaním súdu prvého stupňa dochádza k porušeniu článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal aj na Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 a sp. zn. PL. ÚS 21/08 z 23.09.2009. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka a poukázal aj na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález sp. zn. II. ÚS 499/2012, uznesenie sp. zn. I. ÚS 17/01, nález sp. zn. I. ÚS 390/08, uznesenie sp. zn. IV. ÚS 110/09, nález sp. zn. I. ÚS 335/06, uznesenie sp. zn. III. ÚS 264/05). Súd prvého stupňa považoval rozhodcovskú zmluvu za neplatnú bez toho, aby riadne zdôvodnil, v čom spôsobovala hrubý nepomer v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pričom nezohľadnil ani vôľu účastníkov konania vyjadrenú podpisom zmluvy. Poukázal tiež na Rokovací poriadok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s., z ktorého je zrejmé, že každá zo strán si vyberá jedného člena a podieľa sa aj na výbere predsedajúceho člena senátu. Zdôraznil, že rozhodcami sú výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí Slovenskej republiky, čo zabezpečuje rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán. Namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, čím mu súd odňal možnosť konať pred súdom. Ďalej uviedol, že súd nesprávne aplikoval sekundárne právo Európskej únie a pokiaľ by súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nie je možné uvedený záver vyvodiť z použitia smernice Rady č. 93/13/EHS a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. Uvedená smernica je totiž aktom sekundárnej povahy, ktorý má indikatívny význam a v žiadnom prípade interpretačný. Obdobné platí aj o judikatúre ESD, ktorá nie je voči jednotlivcom, teda ani voči

účastníkom tohto konania, bezprostredne záväzná. Poukázal pritom aj na odlišnú rozhodovaciu činnosť súdov pokiaľ ide o posúdenie žiadosti o udelenie poverenia, čím dochádza k porušovaniu právnej istoty a neprimeranému zvýhodňovaniu povinného tým, že exekučný súd, nahrádza pasivitu povinného. Tiež poukázal na ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktoré ukladalo povinnosť právneho predchodcovi oprávneného (Poštová banka, a.s.) ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej zmluvy s tým, že klientovi je daná možnosť neprijatť túto zákonom stanovenú ponuku. Zdôraznil, že exekučný súd mu svojim postupom znemožnil uplatniť právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. V závere odvolania uviedol, že Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná a.s. je členom záujmového združenia Slovenská banková asociácia, zapísaného v zozname stálych rozhodcovských súdov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR, a je držiteľom povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory v súlade s ustanovením § 73 ods. 5 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Navrhol preto napadnuté uznesenie zmeniť tak, že žiadosti súdnej exekútorky o udelenie poverenia vyhovie, resp. napadnuté uznesenie zrušíť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) ako súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „O.s.p.“), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že exekučné konanie proti povinnému sa začalo dňa 31.03.2015 na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ a.s., sp. zn. PV-B/0112/0052 zo dňa 30.04.2014 s právoplatnosťou dňa 28.08.2014 a vykonateľnosťou dňa 21.09.2014, ktorým bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému istinu vo výške 409,13 Eur, úrok vo výške 23,00 % ročne zo sumy 409,13 Eur od 04.10.2011 do zaplattenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 409,13 Eur od 04.10.2011 do zaplattenia istiny, náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 14,94 Eur, to všetko v mesačných splátkach vo výške 35,- Eur, vždy k 20. dňu v mesiaci.

Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2010 došlo k postúpeniu pohľadávky vymáhanej v predmetnom exekučnom konaní z Poštovej banky, a.s. ako postupcu na spoločnosť BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED ako postupníka, ktorá následne Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 24.02.2011 postúpila pohľadávku na spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. (oprávneného).

Z predloženej zmluvy o úvere č. 6825088307 zo dňa 24.04.2007 vyplýva, že povinnému bol poskytnutý úver vo výške 995,82 Eur (30.000,- Sk), ktorý sa povinný zaviazal vrátiť oprávnenému v 40 mesačných splátkach po 35,92 Eur (1.082,- Sk) vždy k 24. dňu v mesiaci.

Pokiaľ ide o oprávneným tvrdenú materiálnu stránku právoplatnosti rozhodcovského rozsudku, odvolací súd uvádza, že táto nie je bezvýnimočná, ale z vážnych, v zákone stanovených dôvodov existujú z nej výnimky. Exekučný poriadok v ustanovení § 44 ods. 2 zvýraznil zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne.

Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky, čo vyplýva aj z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 1/2012 zo dňa 21.03.2012 „skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (dohodnutej v spotrebiteľskej veci, t. j. vo veci vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu, ktorým je právny vzťah založený právnu

skutočnosťou - spotrebiteľskou zmluvou) súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa.“ V tomto smere preto nebola odvolacia námietka oprávneného opodstatnená.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa ust. § 2 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo inej právnej formy.

Podľa ust. § 3 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého je zmluva o úvere č. 6825088307 uzatvorená medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným zmluvou o spotrebiteľskom úvere a vzhľadom na to je na daný právny vzťah možné aplikovať zákon o spotrebiteľských úveroch. Právny predchodca oprávneného poskytol povinnému úver v rámci svojho podnikania; a povinný je zmluvnou stranou, ktorej bol ako spotrebiteľovi (fyzickej osobe) poskytnutý spotrebiteľský úver, pričom v priebehu odvolacieho konania nebolo oprávneným preukázané, že povinný pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd zastáva názor, že dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania povinného ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku, čiže oprávneného. Súd prvého stupňa preto v danom prípade správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľa a taktiež zákon o spotrebiteľských úveroch.

V článku 11 v bode 11.2 obchodných podmienok pre úver (verzia 1/2007), ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, je zakotvená rozhodcovská doložka znejúca takto: „Zmluvné strany sa dohodli, že akékoľvek spory, ktoré vzniknú zo ZoÚ a OP, budú riešené dohodou. V prípade nedosiahnutia dohody Klient prijíma návrh Banky na riešenie vzájomných sporov vzniknutých na základe alebo súvisiacich s ZoÚ a OP, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik ZoÚ alebo OP, v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom zriadenom pri spoločnosti ROZHODCOVSKÁ ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. IČO: 35 862 882, zapísaná v OR SR OS Bratislava 1, odd. Sa, vl. č. 3157/B [RAM] podľa jeho vnútorných

predpisov. Strany sporového konania sa rozhodnutiu RAM podriadia s tým, že toto rozhodnutie bude pre nich konečné a záväzné. Miestom rozhodcovského konania je Bratislava.“

Aj podľa názoru odvolacieho súdu dojednaná rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ust. § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka (v znení platnom v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy). Ustanovenie § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka len demonštratívny výpočet (arg. slovo „najmä“) uvádza, ktoré podmienky sú neprijateľné. Čiže ide len o príkladný výpočet neprijateľných podmienok, a preto súd môže označiť za neprijateľnú podmienku aj inú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je preto aj tá, ktorá núti spotrebiteľa, aby sa všetky spory vzniknuté v budúcnosti z predmetnej zmluvy riešili v rozhodcovskom konaní pred konkrétne určeným rozhodcovským orgánom. Správnosť tohto názoru potvrdil aj zákonodarca, ktorý túto podmienku zaradil do novelizovaného znenia § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.2008, novelou uskutočnenou zákonom č. 568/2007 Z. z.. Odvolací súd nepopiera, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom konaní je alternatívnou možnosťou k súdnemu konaniu, avšak ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa podľa rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom určeného rozhodcovského súdu, nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Jedná sa o neprímeranú zmluvnú podmienku a súd je oprávnený vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že spotrebiteľ nebude takouto doložkou viazaný.

Takéto dojednanie je v rozpore s Ústavou garantovaných práv na súdnu ochranu zaručených článkom 46 ods. 1 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces zaručeným článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Súd prvého stupňa preto správne uviedol, že rozhodcovská doložka v zmluve o úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá je v zmysle ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 55/2011 zo dňa 24.02.2011, v ktorom Ústavný súd konštatoval, že „ak je zmluvná podmienka v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docielenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako aj bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ (veriteľ) ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi.“

Ak oprávnený v podanom odvolaní namietal, že v čase podpisu zmluvy bol pôvodný oprávnený povinný v zmysle ustanovenia § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. ponúknuť klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné spory budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní, ani táto odvolacia námietka neobstojí. Zo zákona o bankách vyplýva pre banku jedine povinnosť ponúknuť svojim klientom - spotrebiteľom návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy. V zmysle ustanovenia § 43a Občianskeho zákonníka návrh na uzavretie zmluvy musí byť určený jednej alebo viacerým určitým osobám, musí byť dostatočne určitý a musí z neho vyplývať vôľa navrhovateľa, aby ním bol viazaný v prípade prijatia. Zároveň platí, že včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť súhlas, je prijatím návrhu (§ 43c ods. 1). Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu (§ 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V danom prípade sa návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy nachádzal len v nepodpísaných a dátumom neoznačených všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nespĺňali podmienku určitosti návrhu na uzavretie zmluvy ani podmienku prijatia návrhu zo strany spotrebiteľa. Preto uvedená rozhodcovská doložka nie je ani návrhom na uzavretie rozhodcovskej zmluvy tak, ako to vyplýva zo zákona o bankách v spojení s Občianskym zákonníkom.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil dojednanú rozhodcovskú doložku ako absolútne neplatnú a správne posúdil rozhodcovský rozsudok ako nespôsobilý exekučný titul, dôvodné bolo teda zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, a preto odvolací súd podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal, lebo oprávnený nebol v konaní úspešný a povinnému ani súdnemu exekútorovi žiadne trovy konania nevznikli.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v platnom znení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.